

Titel: Kapitel II.

Citation: "Kapitel II.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder:
<https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e7401.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel II.

Om Sagens Behandling, efterat den mundtlige Forhandling er begyndt.

§ 173.

I det i § 163 omhandlede ved Varselspaategningen bestemte Retsmode kan enhver af Parterne fremkomme med Formalitetsindsigelser, forsaavidt Retten ikke, efter Indsigelsernes Beskaffenhed maatte finde det rigtigere at udskyde Afgjørelsen af dem til et senere Trin af Sagens Behandling.

Gaa den Sagssgtes Anker ud paa, at Klage skriftet ikke er behørigt meddelt, eller at der ikke er givet ham behørigt Varsel, bliver Sagen i Tilfælde af, at Ankerne findis grun- dede, dog ikke at afvise, forsaavidt Manglerne kunne afhjælpes ved, om fornødent, at give den Sagssgte en yderligere Frist til at fremkomme med sit Tilsvaer.

§ 174.

Dersom Formalitetsindsigelserne ikke i Henhold til foregaaende Paragraf ere afgjorte tidligere, have Parterne i det til den mundtlige Forhandling bestemte Retsmode, at frem- komme med deres Formalitetsindsigelser, forinden Forhandlingerne om Sagens Realitet begynde. Formalitetsindsigelserne blive da soerskilt at forhandle og paakjende, medmindre Retten efter en af Parternes BeMring bestemmer, at Forhandlingen og Paakjendelsen skal foregaa i Forbindelse med Realiteten. Samtlige Formalitetsindsigelser maa fremsættes paa engang; de ikke medtagne maa anses som frafaldne. Formalitetsproceduren foregaa enten straf eller i et følgende Retsmode, dersom Retten finder Grund til at udsætte Forhandlingen.

§ 175.

Imod Sagsøgerens Protest kan der ikke tages Henfyn til andre Formalitetsindsigelser fra den Eagssgtes Side end dem, som han efter Omstændighederne igjennem sit Tilsvaers- firift eller sin Sagsfremstilling har meddelt Sagssgercn, eller som gaa ud paa, at denne ikke har sat ham istand til at give ham behørigt Varsel til at fremkomme med sit Tilsvaersskrift.

Dog gjælder det ikke om de Indsigelser, som ifølge deres Beskaffenhed af Retten skulle tages i Betragtning paa Embedsvegne.

Forsaavidt Formalitetsindsigelser ikke indeholdes i Tilsvaersskriftet eller Sagsfremstillingen, blive de kortelig at tilfore Retsbogen.

Skulde undtagelsesvis lærfiilt Bevisforelse behsves, for at Formalitetsfpørgsmaal kunne Afgjøres, anordner Retten det fornødne med Henfyn til Sagens Udslettelse m. v.

§ 176.

Naar Formalitetsindsigelser ikke fremsættes, eller de, der fremsættes, ere paakjendte, skrives der, forsaavidt ikke Afvisning finder Sted, eller Sagen udslettes ifølge § 157, til Forhandling af Sagens Realitet.

Under denne Forhandling have Parterne at fremstille Sagens Sammenhæng under beborig Paaberaabelse af de fremlagte Dokumenter samt at udvikle de Retssætninger, som for- menes at komme til Anvendelse, og i Henhold dertil at nedlægge deres Paastande. Derhos kunne Parterne i Lobet af Forhandlingerne fremkomme med deres Tilbud og Begjæringer om at maatte fore Bevis for Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgjørelse formentlig vil komme til at bero. Derimod sinder der paa dette Trin af Sagen ikke iøvrigt nogen For- bemandling Sted om Bevisets Forløb.

Ved Realitetsforhandlingens Begyndelse oplæses Parternes skriftlig fremsætte Paa- stande. Det beror paa Retten, om og hvorvidt Sagsfremstillingerne iøvrigt skulle oplæses under Forhandlingerne.

§ 177.

med Forhandlingerne fortsættes uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Retsmøder, indtil Sagen er tilstrækkelig afhandlet. Naar dette er Tilfældet, flutter Formanden For- handlingerne, og Sagen optages. Hver af Parterne har Adgang til i Reglen to Gange at faa Ordet.

§ 178.

Findes Sagen, efterat den i Henhold til de foregaaende Bestemmelser er optagen, mosen til i det Hele eller for en Del (§§ 272 og 273) at afgjores ved endelig Dom, afsiges en saadan.

§ 179.

Fremgaar det derimod af de stedfundne Forhandlinger, at der savnes Bevis for Om- stændigheder, som ville være af Betydning ved Sagens Afgjørelse, har Retten ved en Kjen- delse at bestemme, hvilke disse Omstændigheder ere, uden Hensyn til om der af Parterne er fremsat Begjæringer om at stedes til Bevisførelse for dem eller ikke.

Kjendelsen skal med tilstrækkelig Tydelighed og Bestemthed angive, hvad der af Retten antages at skulle bevises, men den skal ikke indeholde nogen Udtalelse om, hvem af Parterne Bevisbyrden paaahvilcr. Iøvrigt ere de i Kjendelsen indeholdte Forudsætninger om Retsfor- holdets faktiske eller retlige Egenskaber ikke bindende for Retten ved dens endelige Paakjendelse af Sagen.

§ 180.

I et hertil berammet nyt Retsmode har enhver af Parterne efter 3 Dage forud gjort skriftlig meddelelse til Modparten at opgive, hvilke Beviser han ifølge den affagte Kjendelse, agter at benytte, og hvad han ved disse vil godtgjøre, i hvilken sidste Henseende det dog bemærkes, at naar Bevis agtes ført indirekte, behøver dette blot i Almindelighed at beskrives,

og det er ikke nødvendigt, at Parten betegner alle de enkelte Data, af hvilke Bevisførelsen gerne skulle uddrages. Fremdeles maa alle øvrige Bemærkninger med Hensyn til Bevisførelsen, som kræve en Bestemmelse af Retten, fremføres.

Modbeviser behøver ikke at meddeles Modparten forud for Retsmodet, men det er tilstrækkeligt, at de opgives i dette.

Retten kan modsætte sig Benyttelsen af et Bevis, hvis Tilvejebringelse vilde medføre en uforholdsmæssig Udsættelse af Sagen.

§ 181.

Efterat Parterne have udtalt sig, træffer Retten de til Bevisførelsens Forberedelse fornødne Bestemmelser, og navnlig Afgjøres det:

a) Om de af Parten opgivne Vidner skulle indkaldes, saavel som om Syns- og skjøns- mænd skulle udmeldes.

d) Om Vidnerne og Synsmændene skulle møde under den mundtlige Forhandling, eller om deres Afhørelse skal ske ved Underretten (§§ 203 og 232). I første Tilfælde udsteder Retten fornøden Indkaldelse; i sidste Tilfælde kan Parten med en Udskrift af Rettens Bestemmelse henvende sig til vedkommende Underret og af denne fordrer Indkaldelse udstedt.

c) Om nogen af Parterne i Henhold til § 96 skal fremstille sig til personlig Afhørelse, samt om Afhørelsen skal finde Sted under den mundtlige Forhandling eller for Underretten.

6) Om det skal pålægges Modparten eller Tredemand at fremkomme med Dokumenter, hvoraf de angives at være i Besiddelse, jfr. nedenfor §§ 241— 243.

6) Til hvilken Tid Bevisførelsen i Forbindelse med hele den øvrige mundtlige Forhandling af Sagen skal foregaa. Ved Bestemmelsen heraf bliver der at drage Omsorg for, at begge Parterne kunne være istand til under bemeldte Forhandling at fremføre de Vidner og øvrige Beviser, som af dem stulde benyttes for Retten.

§ 182.

I Reglen tillades det ikke Parterne under Bevisførelsen og den i Forbindelse med samme staaende øvrige mundtlige Forhandling af Sagen at betjene sig af andre Beviser end dem, hvis førelse Retten i Henhold til foregaaende Paragraf har tilstedet. Efterat de i foregaaende Paragraf omhandlede Bestemmelser ere tagne, kan det derfor kun, hvor forregne Omstændigheder retfærdiggjøre det, tillades Parten at føre Vidner eller andre Beviser, som ikke have været angivne i det der omhandlede Retsmode. Modparten har Krav paa, at saadanne Beviser skriftlig anmeldes for ham senest 3 Dage forinden det Retsmode, hvori de skulle føres.

§ 183.

Saavel den i § 180 omtalte Forhandling som selve Bevisførelsen og den sig hertil knyttende mundtlige

Forhandling af Sagen kan finde Sted i det første til Forhandling af Sagens Realitet bestemte møde (§ 176), naar Retten tillader det, og Parterne derom ere enige samt rede til paa Stedet at føre deres Vidner eller andre Beviser.

§ 184.

Til den fastsættede Tid (§ 181 Litr. s) finder Bevisførelsen og den øvrige mundtlige Forhandling Sted, medmindre Udslettelse gives enten af Hensyn til Retten selv eller ifølge Parternes Begjæring.

Saadan Udsættelse finder ikkun Sted: 2) hvor uovervindelige Forhindringer for

Retten, Sagførere, Parter, Vidner eller Synsmænd, Umuligheden af at faa Beviserne rede til den fastsættede Tid eller andre saadanne særegne Grunde ere tilstede, eller d) hvor det i Henhold til § 182 undtagelsesvis tillades Parten at fore Vidner eller andre Beviser, som ikke have været angivne i det i § 189 omhandlede Mode.

§ 185.

Bestemmelsen om Sagens Udslettelse kan tages saavel forinden det berammede Retsmode som i dette selv.

Saavidt muligt bor Udsættelsen dog bestemmes forinden selve Retsmodet.

Som en følge heraf ere Parterne eller den af dem, som maatte onske stig Udslettelse, pligtige til desangaaende at henvende sig til Rettens Formand saa betimeligt, at der om Udsættelsen, forsaavidt Retten, hvem spørgsmaalet ved Formandens Foranstaltning forelægges snarest muligt, maatte indromme faadan, kan blive meddelt Underretning saavel til Modparten som til de allerede til det berammede Retsmode indkaldte Vidner og skjønsmænd, saaledes at disse kunne undgaa unyttigt Mode. Forlømmelse hermed har til Folge, at det kan paalægges vedkommende Part, naar Modparten eller Vidnerne eller skjønsmændene indfinde sig i det oprindeligt til Sagens Forhandling berammede Retsmode og nedlægge Paastand derpaa, at betale disse en ved Rettens skjøn bestemt Godtgjørelse for det spildte Mode.

Gr det Retten, der uden Begjæring fra Parterne af Hensyn til den selv eller paa Grund af meddelelser om Forfald for Vidner eller skjønsmænd anser det nødvendigt ifølge Bestemmelsen i § 79 at udsætte Sagens Forhandling, har den desangaaende saavidt muligt at meddele Parterne og de af dem opgivne indkaldte Vidner, Skjønsmænd m. v. Underretning forinden det oprindeligt berammede Retsmode.

§ 186.

Gr der ikke forinden det berammede Retsmode taget Bestemmelse om fammes Udsættelse, kan saadan Bestemmelse vel, naar Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tages i selve Retsmodet, men Parterne maa da, forinden Bevisførelsen begynder, fremsætte deres Begjæring herom, hvad enten den grundes paa, at det ikke uagtet al anvendt Flid har været muligt at faa Beviserne rede til den fastsatte Tid, eller at frevnte Vidner eller udmeldte Syns- eller skjønsmænd med eller uden lovligt Forfald udeblive eller anmelde Indsigelser eller derpaa, at nye Vidner eller andre Beviser skulle fores, jfr. § 182.

§ 187.

Efter Bevisforelsens Begyndelse udslettes Sagens Forhandling kun, naar Vidner eller Syns- og skjøns mænd nægte at besvare Spørgsmaal, og af denne Grund enten Kjendelsers Paaanke eller Tvangsmidlers Anvendelse er nødvendig.

Finder Udslettelse Sted, efterat Bevisforelsen er paabegyndt, skal den hele Bevisforelse paany foregaa, og altsaa den allerede stedfundne gjentages til den Tid, Retten bestemmer til den videre Forhandling af Sagen.

Naar Bevisforelsen og den sig hertil knyttede mundtlige Forhandling udsættes, tilkjendegives det alle Vedkommende, at de skulde møde igjen til den Tid, Retten enten opgiver i selve Retsmodet eller, hvis dette ikke lader sig gjøre, senere nærmere bestemmer, i hvilket Tilfælde der alene bliver i sin Tid at give dem nærmere meddelelse om Sagens Foretagelse.

§ 188.

Under Bevisforelsen have Parterne at gjentage deres Fremstillinger af Sagens Sammenhæng i det Omfang, som Retten anser for nødvendigt.

Slutningsforhandlingen (§ 195) knytter sig umiddelbart til Bevisforhandlingen.

Forhandlingerne fortfættede uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Retsmøder, der saavidt muligt skulle holdes paa de umiddelbart efter følgende Dage, uden Hensyn til at disse ikke ere de for Retten bestemte almindelige Retsdage. Forhandlingen regnes ikke for afbrudt, fordi der indtræder en Standsning i den, saafom fordi en Kjendelse maa afsiges, eller et Vidnes Ankomst oppebides, naar Retten dog ikke strider til nogen anden Sags Foretagelse.

§ 189.

I Reglen gives Ordet først til Sagssgeren og derpaa til Sagssgte, medmindre Retsforstandens Formand finder Grund til at bestemme, at Parterne i en anden Orden skulle fremføre deres Beviser. Han bestemmer ligeledes, om Parternes Afhørelse skal finde Sted, forinden Vidner og Syns- eller skjøns mænd afhøres, eller efter disses Afhørelse.

§ 190.

Parterne afhøre selv de af dem fremstillede Vidner. Saasnart et Vidne har besvaret et forelagt Spørgsmaal, kan Modparten nærmere udspørge det med Hensyn hertil. Dog kan den, der ferer Vidnet, modsætte sig Afbrydelsen, naar hans egen Tilsvorgelse om det væsentlige Punkt endnu ikke er tilendebragt. Naar et Vidnes Afhørelse er fuldendt, kan Modparten, inden det aftræder, faa det underkastet en ny Afhørelse, hvortil den, som oprindeligt har fort Vidnet, atter kan stille Modspørgsmaal.

Retten kan stille spørgsmaal til Vidnet, faavel til nærmere Opklaring af Punkter, hvorom Parterne have spurgt Vidnet, som til selvstændig Oplysning om Sagen.

I Reglen maa et Vidne ikke hore paa de foregaaende Vidners Forklaring, medmindre Retten bestemmer anderledes.

§ 191.

Retten Formand vaager over, at Vidneforhørcne foregaa med Orden og Pcerdighed. Han kan overtage Vidnets Afhørelse og forbyde Parten umiddelbart at forhandle med Vidnet, naar denne ikke vil rette sig efter hans Paala?z og Irettesættelser; han kan gribe ind, naar Parten i Vidnets afhørelse gaar udenfor Sagen, og han kan slutte Vidneforhøret, naar det ffjønnes, at intet Videre til Sagens Oplysning kan ventes at ville fremkomme ved dets Fortsættelse.

§ 192.

Naar udmeldte Syns- eller skjønsmamnd have afgivet deres Forretning, knnne baade Parterne og Retten stille Sftorgsmaal til dem. Deres Afhørelse foregaaer efter de om Vidner gjældende Regler. Dog kunne Syns- eller skjønsmændene i Reglen raadstaa om Svaret, medmindre Retten ifølge Paastand eller p,m Embedsvegne bestemmer, at de skulle afhøres enkeltvis.

§ 193.

>

Naar en Part har afgivet Forklaring af egen Drift, er Modparten berettiget til at stille yderligere spørgsmaal til ham i Overensstemmelse med de i § 96 givne Regler.

§ 194.

Tvistigheder, som opftaa under Bevisførelsen i Anledning af Indsigelser esser Forlan- gender af Parter, Vidner, Syns- esser skjønsmamnd, paakjendes af Retten, efterat Vedkom- mende have yttret sig. I Retsbogen maa optages en noiagtig Angivelse af Indsigelsens eller

Forlangendets Indhold samt af Modpartens Paastand i denne Anledning. Den naermere Begrundelse og Udvikling foregaaer mundtligt.

I Reglen afsiges Kjendelse strax; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen ud- soettes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bor dog altid være saa kort som mulig og ikke uden storfte Nødvendighed vare længere end til Næste Dag.

Foregaaer Bevishandlingen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen iøvrigt behandles, afgjores opstaaede Tvistigheder af hin.

Iøvrigt komme de i Kapitlet om Bevis givne normere Regler til Anvendelse.

§ 195.

Naar Bevisforelsen er endt, udtale Parterne sig endelig over Bevisførelsens Resultat samt over Sagen i det Hele, derunder ogiaa over Retsførgsmaalene i samme.

Rettens Formand slutter Forhandlingerne saavel over Sagen i det Hele som over enkelte Punkter, naar disse skjønnes at være tilstrækkeligt behandlede.

Naar Parterne have udtalt sig, eller Formanden flutter Forhandlingerne, optages Sagen til Dom.